

РЕШЕНИЕ

№ 1708

гр. София, 12.03.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18
състав,** в публично заседание на 13.02.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Росица Драганова

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **5206** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 40, ал. 1 от Закона за достъп до обществена информация (ЗДОИ). Образувано е по жалба, подадена от А. Н. Й., разследващ журналист, адрес: [населено място], [улица], срещу мълчалив отказ за предоставяне на достъп до обществена информация. Поради наличие на изрично произнасяне с решение № 202/06.04.2012 г., издадено от директора на Агенцията „Митници”, предмет на спора в настоящето производство се явява именно посоченият административен акт.

В съдебно заседание по делото жалбоподателят – чрез процесуалния си представител адвокат М., поддържа жалбата. Счита, че безспорно информацията, която се съдържа в издадените документи, се иска в условията на надделяващ обществен интерес и един журналист би трябвало да получи възможност да се позове на нея в свое разследване. Посочва, че е незаконосъобразно позоваването от страна на административния орган на липсата на съгласие от страна на трето заинтересовано лице. Претендира направените по делото разноси.

Ответната страна – директорът на Агенция „Митници”, чрез процесуалния си представител в съдебно заседание и в представена писмена молба по делото, оспорва жалбата, като неоснователна. Излага съображения, че отказът е постановен тъй като исканите документи, въпреки че представляват обществена информация по смисъла на ЗДОИ, засягат интресите на трето лице, а при тези предпоставки законът изисква изричното съгласие на това трето лице за предоставяне на информацията. Твърди, че тъй като съгласие от страна на третото засегнато лице не е дадено, то решението за

отказ за предоставяне на информация е законосъобразно.

Заинтересованата страна – [фирма] – не се представлява в съдебното заседание по делото и не взема становище по жалбата.

Административен съд София - град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства по реда на чл. 236, ал. 2 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК, приема за установена следната фактическа обстановка:

Със заявление за достъп до информация рег. № ЗДОИ/3 от 21.03.2012 г. до Агенция „Митници” А. Н. Й. е поискал копие от протокола за митническа проверка, извършена от ММГ на 13.03.2010 г. за времето от 20.00 ч. до 24.00 ч. в данъчния склад на фирма [фирма], стопанисван от фирма [фирма] в [населено място]. Посочил е, че желае да получи информацията като сканиран документ по електронна поща или под друга допустима от ЗДОИ форма.

Управителят и представляващ фирмата [фирма], [населено място] – В. С. В., е бил уведомен с писмо рег. № ЗДОИ/3 от 23.03.2012 г. относно постъпилото заявление, като с писмо вх. № ЗДОИ/3 от 03.04.2012 г. е заявил, че не дава съгласие за предоставяне на информация относно представляваното от него дружество на трети лица.

След което е издадено и оспореното в настоящото производство решение за отказ за предоставяне на достъп до обществена информация № 202/06.04.2012 г. на директора на Агенция „Митници”, с което е отказан достъп до поисканата информация, на основание чл. 28, ал. 2, във връзка с чл. 37, ал. 1, т. 2 от ЗДОИ. Като съществен аргумент за издаване на решението е посочен откъзът за даване на съгласие от страна на трето заинтересовано лице – представителят на фирма [фирма].

При така установената фактическа обстановка настоящият съдебен състав направи следните правни изводи:

Видно е от приложеното към административната преписка, че изричен отказ за предоставяне на достъп до обществена информация е бил издаден. Жалбоподателят продължава да поддържа наличието на мълчалив отказ, но в същото време прави искане за отмяна и на изричния. Настоящият съдебен състав приема, че предмет на оспорване не е мълчаливият отказ, а решение № 202/06.04.2012 г. на директора на Агенция „Митници”. Тъй като същият не е бил връчен на жалбоподателя, съдът приема, че жалбата е подадена в рамките на 14-дневния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, от надлежна страна и същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспореният отказ за предоставяне на достъп до обществена информация е издаден от директора на Агенцията „Митници”, което означава, че предмет на оспорване в настоящото производство е отказ по ЗДОИ, издаден от орган на държавната власт съгласно чл. 3, ал. 1 от ЗДОИ.

Съгласно чл. 28, ал. 1 от ЗДОИ заявленията за предоставяне на достъп до обществена информация се разглеждат във възможно най-кратък срок, но не по-късно от 14 дни след датата на регистриране. Заявлението за достъп до обществена информация е постъпило с вх. № рег. № ЗДОИ/3 от 16.03.2012 г. Срокът е бил удължен с 14 дни на

основание чл. 31, ал. 1 от ЗДОИ, тъй като исканата обществена информация се отнася до трето лице и е необходимо неговото съгласие за предоставянето ѝ. Директорът на Агенция „Митници” се е произнесъл в рамките на законоустановения срок с изричен отказ от 06.04.2012 г.

Съгласно чл. 2, ал. 1 от ЗДОИ, обществена информация по смисъла на този закон е всяка информация, свързана с обществения живот в Република България и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти. Върховният административен съд в своята практика е отбелязал, че понятието "обществена информация" следва да бъде възприемано като сведение, знание за някого или нещо, свързано с обществения живот в страната. Тази обществена информация може да се съдържа в документи или други материални носители, създавани, получавани или съхранявани от задължените по ЗДОИ субекти.

В конкретния казус в заявлението за достъп до обществена информация, жалбоподателят е посочил, че желае да получи като сканиран документ по електронната си поща копие от протокола за митническа проверка, извършена от ММГ на 13.03.2010 г. в данъчния склад на фирма [фирма], стопанисван от фирма [фирма], [населено място]. Информацията, която се претендира се отнася до конкретно юридическо лице, като представляващият заинтересованото дружество не е дал съгласие за предоставяне на поисканата информация.

Тъй като се иска предоставяне на заверено копие от протокола за митническа проверка извършена от мобилна митническа група на 13.03.2010 г. за времето от 20.00 ч. до 24.00 ч. в данъчния склад на фирма [фирма], съдът приема че същата не засяга търговска тайна на дружеството, а се иска с цел молителят да придобие представа относно работата на митническите органи по осъществяване на контрол върху спазването на акцизното законодателство. В този смисъл, евентуално съдържащата се информация относно констатирани нарушения на законодателството не може да бъде защитена като търговска тайна, тъй като това би противоречало на целта на ЗДОИ. В този смисъл е и текстът на чл. 17, ал. 2 от ЗДОИ, съгласно който информацията, която представлява търговска тайна и чието предоставяне или разпространяване би довело до нелоялна конкуренция между търговци, не подлежи на предоставяне освен в случаите на надделяващ обществен интерес.

При липса на съгласие на засегнатото трето лице и съгласно чл. 37, ал. 1, т. 2 от ЗДОИ, решаващият орган може да постанови предоставяне на достъп до обществена информация само при наличието на надделяващ обществен интерес. Именно наличието на тази хипотеза се твърди от жалбоподателя. В подаденото от него заявление за достъп до обществена информация А. Й. е посочил, че съдържащата се в документа информация се иска в условията на надделяващ обществен интерес от разкриването и разгласяването ѝ по смисъла на § 1, т. 5 и т. 6 от ДР на ЗДОИ във връзка с чл. 13, ал. 4, чл. 17, ал. 2, чл. 31, ал. 5 и чл. 37, ал. 1, т. 2 от ЗДОИ, тъй като се цели повишаване на прозрачността и отчетността на задължен по ЗДОИ субект, разкриване на корупция и злоупотреба с власт. В съдебно заседание по делото на 14.11.2012 г., процесуалният представил на жалбоподателя е изложил съображения, че тази информация се иска във връзка със скандал, разтърсил цялата страна – митническата проверка и затварянето на склада на [фирма] и последвалите събития.

Съгласно §1, т. 5 от ДР на ЗДОИ, не представляват "производствена или търговска тайна" факти, информация, решения и данни, свързани със стопанска дейност, чието запазване в тайна е в интерес на правоимащите, но е налице надделяващ обществен

интерес от разкриването ѝ. До доказване на противното обществен интерес от разкриването е налице, когато тя: а) дава възможност на гражданите да си съставят мнение и да участват в текущи дискусии; б) улеснява прозрачността и отчетността на субектите по чл. 3, ал. 1 относно вземаните от тях решения; в) гарантира законосъобразното и целесъобразното изпълнение на законовите задължения от субектите по чл. 3; г) разкрива корупция и злоупотреба с власт, лошо управление на държавно или общинско имущество или други незаконосъобразни или нецелесъобразни действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица в съответните администрации, с които се засягат държавни или обществени интереси, права или законни интереси на други лица. Настоящият състав на съда, счита че в конкретния случай е налице презумпция за наличие на обществен интерес от разкриването на поисканата информация при гореизброените четири хипотези, като същата не е оборена от ответника.

Съгласно §1, т. 6 от ДР на ЗДОИ, "надделяващ обществен интерес" е налице, когато чрез исканата информация се цели разкриване на корупция и на злоупотреба с власт, повишаване на прозрачността и отчетността на субектите по чл. 3. Жалбоподателят в настоящото производство е разследващ журналист, който с оглед на изключителния обществен интерес предизвикан от изтичането на информация в медиите по тази проверка на митническите органи, цели да установи и разкрие евентуално наличие на злоупотреба с власт, поради което обосновано, законосъобразно и правилно твърди наличие в конкретната хипотеза на надделяващ обществен интерес от предоставяне на заверено копие от протокола за митническа проверка, извършена от мобилна митническа група на 13.03.2010 г. за времето от 20.00 ч. до 24.00 ч. в данъчния склад на фирма [фирма]. На основание чл. 13, ал. 4 от ЗДОИ, достъпът до служебна обществена информация не може да се ограничава при наличие на надделяващ обществен интерес.

В Решение № 202/06.04.2012 г. на директора на Агенция „Митници” изобщо не са обсъдени твърденията на молителя, за наличие на надделяващ обществен интерес от предоставянето на информация относно извършената проверка. В този смисъл решението е необосновано и незаконосъобразно, като постановено в противоречие с чл. 14, ал. 2 от ЗДОИ.

С оглед на горното настоящият съдебен състав намира, че оспореното решение № 202/06.04.2012 г., издадено от директора на Агенцията „Митници” следва да бъде отменено, като преписката бъде върната на директора на Агенция „Митници” за ново произнасяне по подаденото искане, при съобразяване с дадените указания в настоящото решение.

Информацията следва да бъде разкрита по начин, защитаващ личните данни по смисъла на § 1, т. 2 от ДР на ЗДОИ на лицата, извършили проверката, както и присъствали при извършването ѝ.

При този изход на спора и с оглед направеното от жалбоподателя искане за присъждане на разноски, ответникът следва да бъде осъден да заплати такива в размер на 410 лева, представляващи държавна такса в размер на 10 лв. и заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 400 лв., съгласно представения договор за правна защита и съдействие от 07.11.2012 г.

Направеното от процесуалния представител на ответника възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение е неоснователно. На основание разпоредбата на чл. 78, ал. 5 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК),

във вр. с §2 от ДР на Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения и чл. 8, във вр. с чл. 7, ал. 1, т. 4 от същата, минималното възнаграждение с оглед неоценяемостта на интереса е 150 лв. Следователно, трикратният му размер е 450 лв., което е над размера на договореното и заплатено адвокатско възнаграждение в настоящия случай.

Воден от изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София – град, Първо отделение, 18–ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на А. Н. Й. решение за отказ за предоставяне на достъп до обществена информация № 202/06.04.2012 г., издадено от директора на Агенцията „Митници”.

ВРЪЩА преписката на директора на Агенцията „Митници” за издаване на нов административен акт съобразно дадените от съда указания по тълкуването и прилагането на закона.

ОСЪЖДА Агенция „Митници” да заплати на А. Н. Й. сумата от 410 лв. /четиристотин и десет лева/ разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд с касационна жалба в 14-дневен срок от получаване на съобщенията до страните, че е постановено.

СЪДИЯ: